

„for at vor Ritus saa vidt muligt til enhver Tid kan være Udtryk for Menighedens Tarv.“ Ogsaa dette er i den mest eminent Modsatning til Folkekirkens Opfattelse af det rituelle, ikke mindst med Hensyn til Daaben og Nadveren; navnlig med Hensyn til Daaben staar det aldeles fast, at der ikke maa gøres Forandringer paa dette Omraade. Ja, med Hensyn til de menneskelige Former; men med det i Ritualet, som er Udtryk for Jesu Kristi Indstiftelse, er det en anden Sag. Men her er netop Tale om en Menighed, som vil gribe ind i selve det, som efter den danske Kirkes Opfattelse er det afgørende.

Da Ministeriet har stillet sig saadan, at det, efter at Biskoppen har endeligt afgjort Sagen, har — som det efter Bemærkningerne synes — henvendt sig til Ryslinge Menighed og har faaet et Svar, som klart viser, at Ryslinge Menighed staar ganske uden aandelig Kontakt med den evangelisk-lutherske Folkekirke i Danmark, er en ny Lovgivning nødvendig, hvad der ogsaa er betonet meget stærkt af den højtærede Kirkeminister og fremgaar meget tydeligt af det Lovforslag, der foreligger her.

Ser man nu paa Motiverne til, at man vil skride til en saadan ny og nødvendig Lovgivning for Ryslinge Menighed, maa man indrømme, at de er særdeles svage. Man venter en Redegørelse for, hvor nødvendigt det er; og man faar i Virkeligheden ikke andet end det ene lille Ord: det er „ønskeligt“, endogsaa nærmere begrundet ved noget, som efter hvad der blev sagt af det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen, i Øjeblikket ikke længere spiller en særlig Rolle, da Dommen, i alt Fald den foreløbige Dom, er faldet ud til Gunst for Ryslinge Frimenighed. Naar man stiller dette materielle Hensyn saa stærkt i Forgrunden, at det er ønskeligt at imødekomme Frimenighedens Ønsker med Hensyn til det materielle, vil jeg gøre opmærksom paa, at det vilde have gjort et godt Indtryk paa os her i Rigsdagen, hvis man havde mærket noget til, at Ryslinge Frimenighed havde vist noget af den samme Velvillie overfor andre, som den forlanger vist overfor sig. Men det er bekendt nok, at den overfor en Brøkdal af Menigheden, som ikke kunde følge de andre ud paa de vilde Vover, har sagt: væk; I har ikke mere nogen Del i det, I kan ikke faa Kirken, I maa søge andetsteds hen. Det forekommer mig, at en Menighed, der optræder paa en saadan Maade, kan ikke just paa Forhaand gøre Regning paa en ganske særlig Sympati.

Det forekommer mig videre, at naar der fremsættes Begæringer om materiel

Støtte fra en saadan Menighed, kunde det ventes, at man havde baaret sig ad paa samme Maade, som vi overalt bærer os ad i Praktis overfor Menighedsliv, nemlig, at man havde forlangt, at der var en Offervillighed til Stede. Der har vi den store Forskel paa denne Bevægelse og den Bevægelse, der er udgaaet fra den københavnske Kirkesag; og hvad dertil hører, at fra sidstnævnte Side kan man komme og sige: Vi præsterer noget. Det er dette, som overhovedet i det hele og store præger den danske Folkekirke i Øjeblikket: naar den kommer til Rigsdagen og begærer Støtte til Kirkebygninger og lignende, præsterer den noget. Her kommer man pure og siger: Vær saa god, vil I aabne for mig, jeg skal nok betale en vis Leje, men ellers er der ikke Tale om Offervillighed. Hvis man vil sige, at den Bevægelse er Udtryk for et aandeligt Røre, saa vil jeg sige, at jeg mener, man kunde gøre Krav paa, at dette aandelige Røre viste sig i nogen Offer-villighed, saaledes som det gør paa andre Punkter, hvor Talen er om aandelige Rørelser.

Men altsaa, det, som er Ministerens faktiske Begrundelse for dette Lovforslags Fremsættelse, er det ønskelige i al Almindelighed: hvorfor skulde man støde disse stakkels Folk derovre? de har ganske vist intet som helst med Kirken at gøre, men nu kommer de og beder om det og det! Ministerens gode Hjerte og Velvillie optager saa Sagen paa en saadan Maade, at han siger: Saa skal de selvfølgelig have et Præg og en Stilling, der gør dem til noget fuldstændig enestaaende i den danske Kirke og Danmark og overhovedet, kan man vel sige, i hele Verden, jeg gad vide, om man andetsteds kunde finde Udtryk for en Stilling som den, man her vil give Rørdam og Ryslinge Menighed. Det er en Monopolisering, som man ikke kender Mage til; og der forekommer det mig unægtelig, at vi her har til Pligt i den danske Rigsdag at se paa, hvad Følgerne vil blive af en saadan monopoliseret Stilling for denne enkelte Mand og hans Menighed.

Jeg mener unægtelig, at dette maa blive et Præcedens; jeg deler ikke den Opfattelse, som det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen har; at der er stor Forskel paa at give en Menighed som Ryslinge Adgang til at bruge Folkekirken i Modsatning til, lad os sige f. Eks. Metodister og andre kirkelige Samfund. Men efter mine Begreber staar de den danske Folkekirke